

[Kirkeministeren.]

tiden har været bittert at være med til at holde en så stram linje, som vi har måttet gøre i kirkeministeriet. Det siger sig selv, at vi så hurtigt som muligt vil se at få det opkomne underskud ud af verden.

De synsforretninger, der er omtalt her, er de synsforretninger, som bliver foretaget, for at man kan finde frem til, hvad der skal ske med hensyn til restaurering af de forskellige kirker, og som nævnt i bemærkningerne er udgifterne til disse arbejder samt forrentning og afdrag af lån ikke medregnet, når ligningen ansættes.

Hvad angår ændringen i menighedsrådsloven mener jeg, at det absolut vil være fornuftigt nu at ophæve revisionsbestemmelsen, selv om menighedsrådsloven vil komme til behandling i de kommende år — hvor lang tid det vil vare, kan jo ingen sige.

Erfaringerne i kirkeministeriet går i høj grad ud på, at lovbestemmelsen om de ekstraordinære præstevalg har været såre nyttig. Jeg lyttede med stor glæde til den indtrængende forståelse af problemet, som kom til orde i hr. Diderichsens indlæg.

Hr. Orla Møller spurgte, om jeg kunne sige, hvor mange gange der var gjort brug af den bestemmelse i § 38, der siger, at et menighedsråd i givet fald kan kalde en præst, hvorved det jo netop bevarer sin suveræne ret til selv at udvælge præsten. Jeg kan ikke sige det på stående fod, men det er muligt, at jeg kan få nogle tal frem, som jeg kan forelægge i det udvalg, der nu skal nedsættes til behandling af denne sag.

Hr. Skov Thulesen sagde, at bestemmelsen i § 36 betød en indskrænkning i menighedsrådenes indstillingsret. Det gør den jo faktisk ikke, men den betyder derimod en vis indskrænkning i ansøgergruppen, og jeg mener, det er meget væsentligt, at man beholder bestemmelsen om, at en mand, der er fyldt 50 år, eller som har siddet 15 år i sit embede, har denne særlige mulighed for at få et nyt embede, for som understreget af forskellige ordførere har den vist sig overordentlig gavnlig ikke alene for enkelte

præster, der af den ene eller den anden grund, hvad skal man sige, føler sig ligesom brændt inde i deres sogn, men også i høj grad for de menighedsråd, der netop af den grund trænger til at få en anden præst. Det er jo ingenlunde, som der nu har været skrevet i aviserne, et sæt af dårlige præster, der skal hjælpes.

Jeg mener også som hr. Diderichsen, at der ved at kaste et ord som præsteforkælelse ind i debatten er sået en sæd, der øjensynlig har groet i forskellige af ordførernes hjerter. Jeg mener imidlertid ikke, det er nødvendigt, at vi går nærmere ind på disse ting i dag, da vi jo nu kommer til at drøfte det i udvalget.

Jeg vil dog gerne sige, at jeg er forbavset over hr. Gottschalck-Hansens udtryk for manglende forståelse netop vedrørende disse specielle vanskelige præsters forhold, som hr. Gottschalck-Hansen dog kender meget til. Jeg kan sige på forhånd — jeg så jo også det smil, der var på talerens ansigt — at det specielle tilfælde, som hr. Gottschalck-Hansen nævnte om en præst, der havde fået modsætningsforhold til sin menighed, absolut ikke falder ind under denne lovbestemmelse, hvad det ærede medlem ved lige så godt som jeg.

Jeg kan sige netop også i denne forbindelse, at der er jo en forbavsende tendens hos mange menighedsråd til at vælge ganske unge ansøgere, og også det forhold synes jeg berettiger til, at man opretholder disse bestemmelser.

Hvis jeg lige må vende tilbage til en bemærkning fra hr. Morten Lange vedrørende lovforslaget om ændring i kirkers bestyrelse, vil jeg sige, det er rigtigt, at man sådan set kunne tage en debat om hele spørgsmålet om den kirkelige ligning; jeg mener også, at det er en god ting, at de, der er medlemmer af folkekirken, i så høj grad som rimeligt betaler de kirkelige udgifter, og dér er jo et forhold, som antagelig vil ændres om nogle år; hvis vi får en ny lønningsslov. Når den kirkelige ligning er steget så meget, er det, fordi grundlønningerne er lave og det ekstraordinære tillæg betales af